

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvae Considerationes De Peccatis, [et] quatuor hominis nouiſſimis; necnon
[et] quosdam orandi modos ... complectitur

Puente, Luis de la

Coloniae, 1611

Med. 5. De eadem grauitate ob maiestatem Dei offensam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54597](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54597)

Iera p. o lapsus sum, cognoscam: cōcede mihi,
vt meipsum detester, contemnam, & minoris
me, quam ipsum nihilum ducam, ac pro ad-
missis, dignam cum S. Iob. d *in fauilla & cine-* d Iob. 42. 6.
re pœnitentiam agam talemque meipsum in
conspectu tuo, qualis reuera sum, reputem.

MEDITATIO V.

PECCATI GRAVITAS,
ex infinita Dei, qui eo offenditur,
excellencia, deprehenditur.

HÆC MEDITATIO est o-
mnium efficacissima, ad ex-
citandum veram animi con-
tritionē, intimūq; de pec-
cati dolorem, quoniam agit
de amore Dei super omnia:

dum grauitas peccati, non tantum ex offenden-
tis vilitate, verumetiam ex eius qui offensus est
excellencia, aestimatur: Quia tanto maior est
iniuria, quanto is cui irrogatur, prestantior est,
atque excellentior: cum igitur Deus in suo esse, D. Tho. 1.
& perfectionibus infinitus sit, peccatum etiam, 2. q. 78. a. 4.
quā Deum respicit, quem offendit, erit (vt 3 p. q. 1.
S. Thomas ait) iniuria quasi infinita. a. 2. ad 2.

PUNCTVM I.

PRIMUM perpendæ erunt infi-
nitæ perfectiones, quas DEVS ha-
bet in semetipso: illæ præsertim, qui-
bus peccatum directè opponitur, & ex quibus

maio-

magiorem accipit deformitatem, & grauitatem.

I. PRIMO igitur expendam mecum infinitam Dei BONITATEM, propter quam ab omnibus creaturis summè amari meretur, vñ que aded, vt si infinito amore illum diligere possent, totum in eum conferre deberent. Tanta enim est Dei BONITAS, vt non possit quis clarè eam intueri, & non summè diligere, què admodù beatæ mentes in cælis faciunt. Quod igitur magis detestandum potest esse facinus, quàm tantam hanc bonitatem floccifacere, & execrari? Quæ item iniusticia maior, quàm eius, qui infinito amore sit dignus, osorem esse? O interminata bonitas, cur te contempsi, & exhorruui? vtinam te nunquam offendissem; præaiter me Deus peccati mei, super omnia quæ detestari possum, quoniam te super omnia amabilia amare desidero.

II. SECUNDO, perpendam Dei IMMENSITATEM, infinitæ sapientiæ coniunctam, per quam in omni loco reuera præsens existit, intuens omnia quæcunque fiunt. Ideoque, me ipsum intra perspicacissimam hanc immensitatem intuens, aduertam, quidquid peccatorum hæctenus admisi, aut nunc admitto, id totum intra ipsam Dei immensitatem fieri: quare Deum ad iram, nauseam, ac vomitum vehementer prouocari, cuius a oculi (vt ait scriptura) mundi sunt, ne videant malum, & respicere ad iniquitatem siue horrore non poterunt. cor verò aded delicatum est. vt iniquitas ei nau-

seam

a bac. 1. 13

seam pariat, ac b tepidam amantem euomere b *Apos. 3. 16.*
incipiat ex ore suo. Quæ igitur maior cæcitas
 esse potest, quàm, vitam meam intra Dei im-
 mensitatem ducentem, atque in diuinæ eius
 sapientiæ conspectu constitutum, sceleribus
 meis eidem iniuriam inferre? Quæ maior im-
 pudencia serui, quàm si domini voluntatem,
 & honorem in ipsius præsentia contemnere?
 Quæ maior temeritas, quàm hoc agere con-
 tra eum Dominum, qui possit in illum pro-
 meritis animaduertere? O Domine, quomo-
 do me hæcenus iuxta te, atque in præsentia
 tua sustinuisti? cur non ingratum, & perfu-
 diosum in nihilum redegisti? cur oculos tuos
 à me non auertisti? & in perpetuum à te non
 eiecisti & remouisti? Pœnitet me, Domine,
 ex toto corde, huius meæ impudentiæ, & te-
 meritatis: ideo quæ firmiter statuo, gratia tua
 mihi opitulante, nihil deinceps tuâ præsentia
 indignum designare.

TERTIO reuoluam mecum summam Dei
 OMNIPOTENTIAM, qua in omnibus est
 creaturis, donans illis esse, quod habent; & ad
 omnes illarum actiones vnà cum illis con-
 currens, vsque adeo, vt, sine diuinæ omnipotē-
 tiæ concursu, non possint videre, audire, lo-
 qui, manū aut pedē mouere, intelligere, velle,
 aut aliud aliquid vel minimum agere. Ex quo
 efficitur, quoties peccatum aliquod perpetro,
 toties vti me omnipotentia diuinā, ad cogitā-
 dum, dicendum, vel faciendum, quod ei est in-
 gratissimum: cuius tamen tanta est bonitas, vt

Pars. 1.

D

ad

arbitrij mei libertatem impediatur, concursum illum suum mihi non deneget; neque ipsis creaturis, quibus ad eum offendendum abutor: concurrat enim cum cibo, ut palatum meum oblectet: etiamsi ego, sic comedendo, peccem; concurrat quoque cum creaturæ pulchritudine, ut visum meum recreet: etiamsi ego, eam aspiciendo, peccem, quanta ergo est temeritas, quod ego Deum ipsum, propriam ipsius omnipotentiam oppugnem? & auxilio, quod ipse mihi confert, utar, ad id faciendum, quod in ipso cedat iniuriam? O bonitas omnipotens, cur tam constanter, & liberaliter concursum tuum, tam male eo utenti subministras? Cur eadem potius omnipotentiam abutentem non exterminas? Ignosce Domine huic meæ audaciæ, atque proteritiæ, quæ maior fuit quam comprehendere possim: cuius modò magis me poenitet, quam effari queam; multoque ampliori dolore tangi vellem, & optarem. O Deus immense, qui omnipotentiam tuam parcendo maxime, & miserando manifestas, multiplicata super me misericordiam tuam, & miserere mei; atque sceleribus meis veniam tribuens, opitulare mihi, ut deinceps nunquam male, infinitam potentiam tuam, sed bene ad tuum duntaxat obsequium utar.

*Eccles in
collecta.*

Eodem modo possunt percurri, & expendi, attributa misericordia, iustitia, Charitatis Dei, atque alia complura, de quibus in sequenti puncto, nonnulla mentio fiet.

PUNCTVM II.

SECVNDO consideranda sunt mihi summatim innumera Dei beneficia, & qualē se ille præstiterit erga me; ac vicissim, quomodò ego me erga eum habuerim; vt ex his simul collatis, euidenter appareat, iniuriæ grauitas in benefactorem infinitum.

PRIMO igitur CREATIONIS, CONSERVATIONIS, & GVBERNATIONIS beneficia perpendam; quæ innumera bona, tum ad esse naturale corporis, & animæ pertinentia; tum ad supernaturale gratiæ non mediocriter conducentia, in se complectuntur. Ex qua consideratione operam dabo, vt vehementem animi dolorem concipiam, quòd meum Creatorem, sine quo non existerem; Conseruatorem, sine quo durare minimè possem; Gubernatorem, sine cuius prouidentia viuere non valerem, offenderim. Ad quod nõ parum proderit, si, quicquid Moyse ad Israeliticum populum, peccata illorum ipsis exprobrans, dixit, expendero: illa præcipuè verba. *a Hæcine reddis Domino popule stulte, & insipiens? Nunquid non ipse est pater tuus, qui possedit te, & fecit, & creauit te? Deum, qui te genuit, dereliquisti, & oblitus es Domini creatoris tui?*

L.
*D. Bernar.
serm. 16. in
Cant.*

a Dent. 32. 6

SECVNDO, reuoluam mecum beneficium REDEMPTIONIS, quod in se comprehendit æterni verbi incarnationem, & labores omnes atque cruciatus vitæ, passionis, ac mor-

b *Mat. 6. 6.*

tis Iesu Christi, Domini mei: quem intuebor, ut Patrem, Pastorem, Medicum, Magistrum, & Salvatorem meum. Eum igitur, cui omnibus hisce titulis ac nominibus deuinctus sum, ego peccando summa affeci iniuria! Ego (Apostolo teste) b *crucifixi mihi ipsi filium Dei, & ostentui habui* Dominum, & Liberatorem meum Iesum Christum: ego vnigenam Dei filium pedibus conculcaui, sanguinem illius protrui, exempla contempsi, leges & præcepta vilipendi; ac demum ita vixi, atq; si Redemptio hæc, non in mei gratiam fuisset in mundo perfecta. Quomodo igitur, anima mea, non tota in lachrymas resolueris, quòd talem Patrem, Magistrum, Pastorem, & Redemptorem offenderis? Quomodo præ doloris vehementia non finditur cor tuum, quòd eum sceleribus tuis irritaueris, qui, ut ab illis te eximeret, mortem oppetere non recusauit? O Redemptor benignissime, poenitet me supra modum, offensæ contra te admixtæ. Ignosce, Domine, iniquitatibus meis, & sanguine tuo scelerum meorum maculas elue: cuius virtute statuo firmiter, tuâ me gratiâ adiuuante, sordes hæc nunquam amplius repetiturum.

3. TERTIO ponderabo mecum, eadem ratione beneficiû **SANCTIFICATIONIS**, quod in se continet, Baptismum, & reliqua nouæ legis Sacramenta, præsertim Poenitentia, & SS. Eucharistia, necnon Spiritûs Sancti inspirationes, & alia sexcenta beneficia, manifesta, & occulta: quin & futurorum benefi-

ciorum

ciorū in resurrectione, & glorificatione promissionem: quorum omnium me reum agnoscens, ingenti stupore admirabor, quòd tantis, tamq; eximiis beneficiis prouocatus, tam malè responderim, & cum Deo quasi certamen quoddam instituerim, illo me nouis semper beneficiis afficiente, & maiora indies dona mihi conferente; me verò nouis eum semper iniuriis irritante, & grauiora in dies scelera aduersus eum multiplicante. Quamobrem, vnumquodq; peccatū arbitrabor fuisse ingrati- tudinis quodamodò infinitæ: quòd contra be- nefactorem infinitum, & infinita beneficia, ab eodem, infinito quodam amore, sine vllis meis meritis collata, fuerit admissum.

Ad exaggerandam autem adhuc magis sce- lerum meorum turpitudinē, non erit abs re, nonnullas sacrarum litterarum historias in memoriam reuocare. Prima est IOSEPHI, cui impossibile videbatur, cum Domini sui (à quo tot beneficia acceperat) vxore, illicitum quid cōmittere, dicens, *a quomodo possum a Gen. 39 9. hoc malum facere & peccare in Dominū meū?* Altera est Saulis, qui, cū esset immanis Dauidis, persecutor referente Ionatha obsequia ipsi à Dauide præstita, *b placatus voce Ionatha b 1. Reg. 19. Iurauit: viuit Dominus quia non occidetur. & c.* iterum, cū idem Saul cognouisset, se facilè à Dauide perimi potuisse, sibi tamē ab eo par- citū esse, valde cōpunctus dixit: *c Iustior tu es c 1. Reg. 24. quam ego: tu enim tribuisti mihi bona, ego autē 12. 20. reddidi tibi mala. O anima mea, quomodò pec-*

care potes, contra Deum, & Dominum tuum, à quo bona omnia, quæ habes, acceperis? O Deus animæ meæ, multo iustior tu es, quàm ego: tu enim non cessas nouis me in dies beneficiis cumulare; & ego te offendere non desisto. Tu, cum possis mihi vitam, & id quod sum adimere, id non facis: egò, cum vitâ te nequâ spoliare, voluntate tamen (quantum in me est) id frequenter facere tento. Tu Gigantis præcidisti caput, & serpentis contriuisisti, ut me à sempiterna morte liberares; ego eidem vltro, dum te offendo, me subiicio. Quis suorum, cum possit hosti, vitam non aufert? tu verò, ut tuum hostem à morte redimeres, mortem subire voluisti. Condone mihi Domine, plus quàm belluinam hanc ingratitude: & copiosa gratia tua, auxilio mihi esto, ne iterum in horrendas hæc miserias corruam.

PUNCTVM III.

TERTIO, expendendum mihi est, quid me ad peccandum impulerit: crescit enim proculdubio iniuriæ magnitudo, si leui de causa irrogetur. Quam igitur ob causam Deum meum offendi? Propter modicam, & sædam carnis voluptatem, propter honoris punctulum, propter vile vnius nummi lucellum, propter breuem propriæ voluntatis gustulum; ac denique, propter res abiectissimas, instar fumi prætereuntes, quæ in Dei cõparatione, ita sunt, ac si non essent. Et propter huiusmodi, a Deum viuentem factis meis ne-

a Tit 1. 16.

gali,

gauri, atque ex illis idola, & falsos Deos mihi
 constitui, dum pluris eos, quàm Deum ve-
 rum æstimavi: adeoque intra me b *Christum* b *Heb. 6. 6.*
crucifixi, quò Barrabæ, id est peccati, vitam
 conseruarem. O Domine, quàm iustè cælis
 imperas; vt c *obstupescant*; & *portis eius*, vt de- c *Hier. 2. 12.*
solentur vehementer, propter duo mala, qua
fecit populus tuus, quæque ego sceleratus pec-
 cator, non semel sed sæpius admisi! nimirum,
 quòd *dereliquerim te venam aquarum viuen-*
tium, & foderim mihi cisternas dissipatas, qua
continere non valent aquas. O laborem malè
 collocatum! O insanam commutationem! de-
 relinquare Deum infinitum, & fontem per-
 petuum immensorum ac immortalium bono-
 rum, pro desideriis bonorum temporalium, ac
 periturorum, quæ similia sunt cisternis diffi-
 patis, aquas continere non valentibus, sed sen-
 sim in siccitatè abeuntibus. Anima mea, si vile
 tibi videtur factū d *Esau*, qui *primogenita sua*, d *Gen. 25.*
proletis edulio vendidit: multo sane vilius erit 33.
 tuum, qui cælestem primogenituram, propter *Heb. 12. 16.*
 minimum huius vitæ commodum vendis. Ille
 enim primogenita vendidit, vt vitam serua-
 ret; tu verò hanc primogenituram vendens,
 sempiternam mortem incurris: Quemad-
 modum autem ille non inuenit locum pœ-
 nitentiæ ad venditionem illam reuocandam:
 sic par fuisset, nec tibi pœnitentiæ locum
 concedi, cuius crimen multò grauius est quàm
 illius: sed quoniam maior est diuina miseri-
 cordia, ad illam summa cū animi submissione
 D 4 accedens,

accedens, roga, vt malam hanc venditionem, quam peccando iniisti, gratiã suã dissoluat, atque rescindat.

DENIQVE in hac meditatione, & sequentibus, animus mihi in eo potissimum defigendus est, quòd sit incredibilis amentia, ea credere, quæ Fide credo; vitam verò adeo sceleratam agere, qualem ego ago: id est, credere, peccatum adeò magnum esse malum, vti explicatum est: & tamen illud committere; credere Deum esse tam bonum & iustum, & illum tamen offendere. *& idem de reliquis.*

PUNCTVM IV.

QVARTO, vehementi quodam & stuporis pleno affectu, in exclamationem prorumpam, admirans, quomodo creaturæ omnes hactenus me sustinuerint, quarum ego conditorem, & benefactorem tam grauitè offenderim? Quomodo Angeli, diuinæ iustitiæ ministri, *gladios suos flammeos* contra me non exeruerint; sed ab innumeris potius periculis me tutati fuerint, & hominis sceleratissimi patrociniũ ac tutelam susceperint? Quomodo Sol, Luna, & stellæ, luce sua me illuminauerint, & influxibus suis conseruauerint? Quomodo elementa, volucres cæli, pisces maris, cæteraquæ animantia, & nascencia terræ ad mei sustentationem iuuerint? Confiteor Domine, indignum me esse panem, quem comedo; aqua, quam bibo; aere, quo respiro: imo nec dignum esse, qui oculos meos

GEN. 3. 24.

ad

ad cælum lenem, quin potius id mereri, vt fulmina inde vibrentur, quæ instar Sodomæ, & Gomorrhæ in cinerem me redigant: vel, vt terra dehiscens me viuum, instar Dathanis, & Abyronis, absorbeat: vel certè, vt nouæ ad enormia scelera mea castiganda, gehennæ excogitentur. Et quoniam ad me refrænandum, bonitas, sapientia, immensitas, omnipotentia, liberalitas, beneficentia, & charitas tua tantum non valuerunt, æquum esset, vt iustitia iniurias, diuinis hisce perfectionibus, & summis beneficijs illatas, vlcisceretur; vniuersisque creaturis eandem conferret facultatem, quam in nouissimo iudicij die illis data est, a quando *a Sap. 5 18.*
armabit creaturam ad vltionem inimicorum. vt eadem inquam, vindictam de me, ob iniurias earum Creatori, & ipsismet irrogatas, sumerent; quæ veluti instrumenta ad DEVM offendendum à me adhibita fuerunt. Quapropter, mi Deus, & creator, te supplex rogo & obtestor, vt, quoniam misericordiæ tuæ placuit, me ad pœnitentiam ad eò longanimiter expectare, prioribus beneficijs, & hoc quoque adijcias, vt omnium scelerum veniam tribuere mihi digneris.
 Amen.

